Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη παρακτὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἀπριλίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 18

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 129)

Ἡ παρατήρησις τοῦ Αὐτοκράτορος εἶχε κάμῃ συγχρόνως τὰ δύο παιδία νὰ μειδιάσουν, καὶ τὸ μειδίαμά των ἐκεῖνο τῷ ὄντι καθίστα τὴν ὁμοιότητά των πλέον καταφανῆ.

— Δὲν σᾶς φαίνεται καταπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Σιδωνίαν Μορανζῆ, ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμενεν ἐκ συστολῆς εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, ὥστε τώρα μόλις τὴν εἶδεν ὁ Ναπολέων.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ γηραιὰ δεσποινίς. Καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα παρατηρήσει . . .

— Βλέπετε λοιπόν;

Κατόπι, στραφεὶς ἀποτόμως πρὸς τὸν πολίτην Δαγκέν, ὁ ὁποῖος κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὴν φιάλην καὶ προσεπάθει τώρα νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου:

— Πολῖτα Δαγκέν, εἶπεν,—ἠξεύρω ὅτι ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν τίτλον—μὴ κρύπτεσθε· εἶνε περιττὸν· σᾶς εἶδα! Ἐξακολουθήσατε τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατεγίνεσθε ὅταν ἦλθα, καὶ ἀνοίξατε τὴν φιάλην σας. Ἂν ἡ Δεσποινὶς τὸ ἐπιτρέπῃ, πίνω κ' ἐγὼ εὐχαρίστως ὀλίγην σαμπάνιαν εἰς ὑγείαν της!

—Ὦ, Μεγαλειότατε!.. ἐψέλλισεν ἡ Δεσποινὶς Μορανζῆ, μὲ χείλη τρέμοντα ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ μὲ μίαν ὑπόκλισιν τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ τόσῳ βαθεῖαν, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι οὐδέποτε θάνηγείρετο . . . . Ἔδυθισε κατόπι τὰς χεῖράς της εἰς τὸ καλάθιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ ποτήρια, διὰ νὰ λάβῃ ἓν καὶ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Ἀλλ' ἡ συγκίνησίς της ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἄλλο δὲν κατώρθωσε παρὰ νὰ τ' ἀνακινήσῃ ζωηρῶς, ὡς ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ τὰ θραύσῃ ὅλα.

Εὐτυχῶς ἡ Λουκία, πλέον ζωηρὰ καὶ ὀλιγώτερον συγκεκινημένη ἀπὸ τὴν θείαν της, ἔσπευσεν, ἔλαβεν ἓν ποτήριον καὶ τὸ προσέφερεν ἐπιχαρίτως εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ πολίτης Δαγκὲν εἶχεν ἀναλάβῃ μηχανικῶς τὴν φιάλην καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἐκπωματίσῃ — ἀλλ' εἰς μάτην.

Ὁ κύριος Μορανζῆς ἔσπευσε τότε πρὸς βοήθειάν του.

Ἀλλ' ὅταν, ἐκτιναχθέντος τοῦ πώματος, ἠθέλησε νὰ γεμίσῃ αὐτὸς τὸ ποτήριον τοῦ Αὐτοκράτορος,

— Ὄχι, ἀφῆστε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Ναπολέων. Ὁ φίλος σας ἀνέλαβε νὰ μας χρησιμεύσῃ ὡς οἰνοχόος. Ἀφῆστέ τον λοιπὸν νὰ μας κεράσῃ!

Καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριόν του πρὸς τὸν γηραιὸν δημοκρατικόν, ὁ ὁποῖος ὑπεχρεώθη νὰ το γεμίσῃ.

Ὅταν ἐπληρώθησαν ὅλα τὰ ποτήρια,

— Εἰς ὑγείαν τῆς δεσποινίδος Μορανζῆ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, κενώσας τὸ ἰδικόν του. Ὅλοι τὸν ἐμιμήθησαν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, χαίρετε!

Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν Δαγκέν, προσέθεσεν:

— Εἰς τὴν πατρίδα μου, ἅμα πιῇ κανεὶς μαζὶ μ' ἕνα ἄλλον, ἐτελείωσε, εἶνε πλέον φίλοι. Ἀλλὰ σεῖς δὲν εἶσθε Κορσικανὸς καὶ ἑπομένως δὲν ὑποχρεοῦσθε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Κορσικανῶν.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν, ἀπεμακρύνθη μεγάλοις βήμασι.

Μόλις ἐξηφανίσθη, οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ἤρχισαν ἐν ζωηρᾷ συναυλίᾳ νὰ ἐπαινοῦν καὶ νὰ ἐκθειάζουν τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ Ἕκτωρ, ἡ Λουκία, ἡ Βαβέττα καὶ ἡ Δεσποινὶς Μορανζῆ ἦσαν οἱ θερμότεροι καὶ εὐγλωττότεροι πανηγυρισταί, ἐν ᾧ ὁ Ἀρχειοφύλαξ ἠρκεῖτο κατανεύων σιωπηλῶς καὶ ἐπιδοκιμάζων τὰ λεγόμενα, ὁ δὲ πολίτης Δαγκὲν συνώδευεν ὁλονὲν τὴν συναυλίαν μὲ τὴν βαρεῖαν φωνήν του,

«Κύριοι, εἶπε, σᾶς παρουσιάζω τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης!»
(Σελ. 138, στήλ. γ'.)

ἀντηχοῦσαν εἰς χαμηλὸν τόνον βαθυφώνου :

— Τρομερὸς ἄνθρωπος ! Σοῦ ἔχει κάτι τρόπους διὰ νὰ σε ἑλκύῃ καὶ νὰ σε κατακτᾷ, μὰ κάτι τρόπους, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰντιταθῇς! Καλέ, χωρὶς ἄλλο, αὐτὸς εἶνε μάγος !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Τὸ φθινόπωρον παρῆλθεν, ὁ χειμὼν παρῆλθεν ἐπίσης, καὶ εὑρισκόμεθα εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως.

Ὁ Ἕκτωρ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπηρετῇ ὡς Ἀκόλουθος, χωρὶς νὰ φοβῆται πλέον τὰς διαβολὰς τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, διότι ὁ δοὺξ τοῦ Ὀτράντου δὲν κατέχει πλέον τὴν θέσιν ταύτην. Δυσαρεστηθεὶς ἐναντίον του ὁ Αὐτοκράτωρ, διότι ἐν ἀγνοίᾳ τούτου εἶχεν ἀναμιχθῇ εἰς διπλωματικάς τινας μηχανορραφίας, τὸν ἀπέλυσε πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Ἕκτορος καὶ προπάντων τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία τὸν ἐμίσει ὅσον ἠγάπα τὸν σωτῆρά της.

— Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ τελειώσῃ ἔτσι, εἶπεν ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόλυσιν. Ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε διὰ τὴν κακίαν ποῦ ἔδειξε πρὸς τὸν Ἕκτορα. Καλὰ νὰ πάθῃ !

— Καλὰ νὰ πάθῃ ! ναί ! εἶμαι σύμφωνος ! εἶπε καὶ ὁ πολίτης Δαγκέν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ νεᾶνις ἐξεδήλωσε τὴν χαράν της. Τὸν ἐτιμώρησεν ὁ Θεός, διότι ἦτο παλημάνθρωπος καὶ ραδιοῦργος. Καὶ τώρα δὲν μένει ἄλλο — ἐξηκολούθησε μὲ κάποιαν εἰρωνείαν — παρὰ νὰνταμειφθῇ ὁ Ἕκτωρ καὶ νὰ γίνῃ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὴν θέσιν τοῦ διαβοήτου αὐτοῦ δουκὸς τοῦ Ὀτράντου ! Ἔ ;

— Ὁ Ἕκτωρ Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας ! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία· δὲν πιστεύω νὰ γίνῃ ποτέ ! Ἤθελα ὅμως νὰ ἐγίνετο Ὑπουργὸς τῆς . . . Δικαιοσύνης, διὰ νὰ σας βάλῃ εἰς τὴν φυλακήν, μπάρμπα-Δαγκέν, καὶ νὰ σας μάθῃ νὰ τὸν περιπαίζετε !

Ὁπωσδήποτε, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἕκτωρ θὰ ἄφινε μίαν ἡμέραν τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον ὠνειροπόλει, διὰ νὰ γίνῃ Ὑπουργός, ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἀκόμη μακράν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἠρκεῖτο ὑπηρετῶν τὸν Αὐτοκράτορα, ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον, ὡς Ἀκόλουθος. . .

Ἡ ἡμέρα τῆς 20 Μαρτίου 1811 ἀνέτειλε μὲ μίαν μεγάλην καὶ χαρμόσυνον εἴδησιν : Παιδίον ἐγεννήθη εἰς τὸ Κεραμεικόν ! Ἡ εἴδησις αὕτη ἀπὸ πρωΐας ἐν ἀκαρεῖ διαδοθεῖσα εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ συγκινήσεως τοὺς Παρισινούς. Οἱ μὲν ἐξήρχοντο εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ πληροφορηθοῦν, ἄλλοι ἤνοιγον διάπλατα τὰ παράθυρα των διὰ νὰκούσουν... Ἂν ἡ εἴδησις ἦτο ἀληθής, θά το ἐμάνθανον ταχέως : θά την διελάλει ἡ ἰσχυρὰ καὶ βροντώδης φωνὴ τοῦ τηλεβόλου, καὶ ἔτειναν ἤδη τὸ οὖς προσεκτικόν, διὰ νὰ την ἀκούσουν εὐθὺς ὡς θὰ ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ. . . Κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς κήπους, πρὸ πάντων περὶ τὸ Κεραμεικόν, παντοῦ ὁ κόσμος ἐπερίμενε νὰκούσῃ μὲ καρδίαν πάλλουσαν. Ἔξαφνα ὑπόκωφος κρότος ἀντηχεῖ, δεσπόζων τοῦ ψιθύρου τοῦ πλήθους.

Ἦσαν τὰ μεγάλα τηλεβόλα τῶν Ἀπομάχων, τὰ ὁποῖα ἔλεγον μὲ τὴν ἰσχυράν των φωνήν :

— Ναί ! ὁ Αὐτοκράτωρ ἔγεινε πατήρ ! Παιδίον ἐγεννήθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Κεραμεικόν. Ἂς χαρῇ ὅλη ἡ πόλις, ἂς χαρῇ ὅλη ἡ Αὐτοκρατορία !

Τότε βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν. Αἱ κεφαλαὶ τοῦ ἀμετρήτου ἐκείνου πλήθους ἔκλινον ἐν προσδοκίᾳ ἀγωνιώδει. Οἱ πεζοὶ ἐσταμάτησαν, αἱ ἅμαξαι ἐσταμάτησαν, καὶ δὲν ἤκουέ τις πλέον παρὰ φωνάς, αἱ ὁποῖαι ἐμέτρων, κατ' ἀρχὰς σιγὰ καὶ κατόπι δυνατώτερα, τοὺς κανονοβολισμούς, ἐφ' ὅσον ἀντήχουν διὰ τῆς καθαρᾶς καὶ ἡσύχου ἀτμοσφαίρας τῆς πρωΐας : Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες !.....

Ἡ ὀρειχαλκίνη φωνὴ εἶχεν εἴπῃ μόνον ὅτι ἐγεννήθη παιδίον· τώρα ὅμως ἐπρόκειτο νὰ εἴπῃ καὶ ἂν τὸ παιδίον αὐτὸ ἦτο ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν. Ἡ γέννησις ἀρσενικοῦ παιδίου θὰ ἐχαιρετίζετο δι' ἑκατὸν καὶ μιᾶς βολῆς, ἐν ᾧ ἡ γέννησις κόρης δι' εἴκοσι καὶ μιᾶς μόνον. Καὶ καθεὶς ἤλπιζεν ὅτι αἱ βολαὶ θὰ ὑπερέβαινον τώρα τὸν ἀριθμὸν 21. . . Ἀρσενικόν ! αὐτὴ ἦτο ἡ γενικὴ εὐχή ! Ἡ γέννησις παιδίου ἀρσενικοῦ θὰ ἐξησφάλιζε τὴν διαδοχὴν τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τὴν ἐπὶ μακρὸν εἰρήνην ! . . .

Καὶ ἡ σιγὴ διαχύνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιβλητική, καὶ τὰ στήθη πιέζονται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς προσδοκίας.

Δέκα ὀκτώ ! . . . δέκα ἐννέα ! . . . εἴκοσι ! . . . εἴκοσι μία . . .

Εἴκοσι δύο !

Ἀρσενικόν ! Υἱός !

Καὶ τότε ἀρχίζουν αἱ ζητωκραυγαὶ φρενητιώδεις καὶ ἀτελεύτητοι :

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ζήτω ἡ Αὐτοκράτειρα ! Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης !

Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἦτο ὁ Διάδοχος. Τοιοῦτον πομπῶδη τίτλον ἐξέλεξεν ὁ Αὐτοκράτωρ διὰ τὸ νεογέννητον.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον· τὰ καπέλα πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα· οἱ ἄνθρωποι ἐναγκαλίζονται καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους· ἄγνωστοι πλησιάζουν ἀγνώστους διὰ νὰ ἀνακοινώσουν ἀμοιβαίως τὴν χαράν των· ὅλαι αἱ καρδίαι σκιρτοῦν ἐξ ἀγαλλιάσεως. Προφανῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ σκέπει τὸν Αὐτοκράτορα, ἀφ' οὗ τῷ ἐχορήγησε σήμερον τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του : ἕνα υἱόν.

Καὶ τὰ μπούμ ! . . . μπούμ ! . . . μπούμ ! . . . ἑξακολουθοῦν ἀντηχοῦντα κατ' ἴσα χρονικὰ διαστήματα. Κανεὶς ὅμως δὲν τα μετρᾷ πλέον, οὔτε κἂν τὰκούει. Τὸ τηλεβόλον εἶπε πᾶν ὅ,τι ἐζήτουν νὰ μάθουν· καὶ τὴν ἰσχυράν του φωνὴν καταπνίγουν τώρα αἱ ζητωκραυγαὶ αἱ οὐρανομήκεις : Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ζήτω ἡ Αὐτοκράτειρα ! Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης !

Ὁ Ἕκτωρ ἐξετέλει ὑπηρεσίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, λίαν ἀπησχολημένος. Εἶχε μάθῃ τὴν μεγάλην εἴδησιν πρὶν ἀκόμη τὴν ἀναγγείλῃ εἰς τὸ πλῆθος ὁ πρῶτος κανονοβολισμός. Ἐν τούτοις εἶχεν ἀκούσῃ καὶ τὰς εἰκοσιδύο βολάς, μὲ ὅσην συγκίνησιν καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἂν ἐπερίμενε νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς κάτι ἀπὸ τὸ τηλεβόλον. Ἡ δὲ χαρά του ἦτο τόσῳ μεγάλη, ὥστε ἐὰν εὑρίσκετο εἰς μέρος, ὅπου θά τῳ ἐπετρέπετο νὰ την ἐκδηλώσῃ, βεβαίως θὰ ἐσκίρτα, θὰ ἐπηδοῦσε καὶ θὰ ἐξεφώνιζεν, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ὑπήκοος τοῦ Αὐτοκράτορος !

Μετὰ κόπου διὰ τοῦτο κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἠρεμίαν καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐκείνην ψυχρότητα, ἡ ὁποία ἁρμόζει εἰς ἕνα Ἀκόλουθον, ὅταν εὑρίσκεται ἐν ὑπηρεσίᾳ. Μόνον οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέφραζόν τί ἠσθάνετο, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, πρὶν ἀκόμη τελειώσουν ὅλοι οἱ κανονοβολισμοί, κατὰ διαταγὴν τοῦ Μεγάλου Τελετάρχου τῶν Ἀνακτόρων, ἀπέσυρε τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὴν Κυανῆν Αἴθουσαν ἀπὸ τὴν Αἴθουσαν τῶν Στραταρχῶν.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἦσαν συνηθροισμένοι ὅλοι οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ Κράτους. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰσῆλθεν. Εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκράτει ροδόχρουν βρέφος, κεκαλυμμένον διὰ τριχάπτων λευκῶν, ἀραχνοειδῶν.

— Κύριοι, εἶπεν, ὑψῶν αὐτὸ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του. Σᾶς παρουσιάζω τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης !

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ζήτω ἡ Αὐτοκράτειρα ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ! ἀνέκραξαν πάντες.

Πρὸς τὰς ἐπευφημίας ταύτας ἀνταπεκρίθη τὸ βρέφος, κλαυθμηρίζον ἀσθενῶς. Ἤθελεν ἀρά γε νὰ φανερώσῃ διὰ τῆς κραυγῆς ἐκείνης τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸν κόσμον, ἢ μήπως ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν εὐχῶν, ἀφ' οὗ ἔμελλε νὰ ἶνε τόσον δυστυχὲς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ;

Ὦ, κανεὶς δέν το ὑπώπτευεν αὐτὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, προπάντων δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ, ὑπερήφανος, εὐτυχής, θριαμβεύων, ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς...

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυκουῆ*.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἂν οἱ προσφιλεῖς ἀναγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» θέλουν νὰ μάθουν ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πῶς ἐκρίνετο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, ἂς ἀναγνώσωσι τὴν κατωτέρω περιεργοτάτην ἀληθῶς ἐπιστολήν. Ἐγράφη ἐξ Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ τότε Ἐπάρχου τῆς Ἰουδαίας Πουβλίου Λέντλου, ἀπευθύνεται δὲ πρὸς τὸν Αὐταχράτορα τῶν Ρωμαίων Τιβέριον καὶ ἀνευρέθη ἐν τῷ Ἀρχείῳ τῶν Καισαρίνη ἐν Ρώμῃ.

Ἰδοὺ αὐτή :

«Πληροφορηθεὶς ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς ὅ,τι νῦν σοι ἀνακοινῶ, γνωρίζω σοι ὅτι ζῇ ἐνταῦθα ἄνθρωπος, διαπρέπων ἐπὶ μεγάλῃ ἀρετῇ, ὀνομαζόμενος Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Ὁ μὲν λαὸς ἀποκαλεῖ αὐτὸν προφήτην τῆς ἀληθείας, οἱ δὲ μαθηταί του λέγουσιν ὅτι εἶνε Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ δημιουργήσαντος οὐρανόν τε καὶ γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχοντα καὶ ὑπάρξοντα. Καὶ ἀληθῶς, ὦ Καῖσαρ, καθεκάστην ἀκούονται θαυμάσια περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ μίαν του καὶ μόνην λέξιν ἀποδίδει τὴν ζωὴν εἰς τοὺς νεκροὺς καὶ τὴν ὑγείαν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, ὡραιότατος, ἡ δὲ ὄψις του ἀποπνέει τόσον μεγαλεῖον, ὥστε οἱ βλέποντες αὐτὸν ἀναγκάζονται νὰ τον ἀγαπῶσι καὶ νὰ τον φοβῶνται. Ἡ κόμη του ἔχει τὸ χρῶμα ὡρίμου λεπτοκαρύου, εἶνε δηλαδὴ ὑπόπυρρος· καταπίπτει μεχρι τῶν ὤμων, χωρίζεται δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς, καθὼς συνειθίζουν οἱ Ναζωραῖοι. Τὸ μέτωπόν του εἶνε εὐρύ, ἀποπνέον ἠρεμίαν καὶ γαλήνην· οὐδεμία κηλὶς ἢ ρυτὶς φαίνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐλαφρῶς ροδοχρόου. Ἡ ρὶς καὶ τὸ στόμα οὐδεμίαν παρέχουν ἀφορμὴν πρὸς εὔλογον ἐπίκρισιν· τὸ δὲ πυκνὸν γένειον ὁμοιάζει κατὰ τὸ χρῶμα πρὸς τὴν κόμην, οὐχὶ πολὺ μακρὸν καὶ χωρισμένον εἰς τὸ μέσον. Τὸ βλέμμα του εἶνε εἰς ἄκρον σεμνὸν καὶ σοβαρόν· ἔχει ὀφθαλμοὺς διαυγεστάτους· εἶνε δὲ καταπληκτικὸν τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου φέγγος τὸ διακεχυμένον εἰς τὸ πρόσωπόν του, οὕτως ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰτενίσῃ εἰς αὐτό. Ἐμποιεῖ τρόμον ἡ λάμψις ἐκείνη· ὅταν δὲ νουθετῇ καὶ διδάσκῃ κλαίων, ἑλκύει τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων. Βεβαιοῦσιν ὅτι οὐδέποτε τὸν εἶδον νὰ γελᾷ, ἀλλὰ μόνον ἐνίοτε νὰ δακρύῃ. Ἔχει βραχίονας καὶ χεῖρας ὡραιοτάτας. Εἶνε λίαν εὐχάριστος εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἀλλὰ σπανίως φαίνεται· μετριοφρονέστατος δὲ εἶνε ἐν τῇ μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφῇ, κατά τε τὴν μορφὴν καὶ τοὺς τρόπους. Εἶνε ὁ ὡραιότερος ἀνήρ, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ φανταστῇ καὶ ὁμοιάζει καθολοκληρίαν μὲ τὴν Μητέρα του, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ὡραιοτέρα γυνὴ τοῦ κόσμου. Ἐὰν δέ, Μεγαλειότατε Καῖσαρ, ἐπιθυμῇς νὰ τον ἴδῃς, ὡς ἐσχάτως μοὶ ἔγραφες, γνώρισόν μοι τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω σοὶ πέμψει αὐτὸν ἀμέσως. Ὡς πρὸς τὴν μάθησιν, κινεῖ τὴν ἔκπληξιν ἁπάσης τῆς Ἱερουσαλήμ. Γνωρίζει κατὰ βάθος ὅλας τὰς ἐπιστήμας, χωρὶς ποτὲ νὰ μελετήσῃ καμμίαν, ὁδοιπορεῖ δὲ ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής. Λέγουσιν ὅτι ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν ἠκούσθη ποτὲ ἐνταῦθα . . . Πολλοὶ Ἰουδαῖοι τὸν θεωροῦσιν αὐτόχρημα Θεόν, ἄλλοι ὅμως τὸν καταγγέλλουσιν ὡς ἀντιστρατευόμενον κατὰ τῶν νόμων τῆς Σῆς Μεγαλειότητος. Ἐνοχλοῦμαι τὰ μέγιστα παρὰ τῶν κακοβούλων τούτων Ἰουδαίων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδένα ποτὲ δυσηρέστησε, πάντες δὲ οἱ γνωρίσαντες αὐτὸν βεβαιοῦσιν ὅτι ἔτυχον παρ' αὐτοῦ παντοίων εὐεργεσιῶν. Ἐν τούτοις εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐκτελέσω εὐπειθῶς πᾶν ὅ,τι ἡ Σὴ Μεγαλειότης μὲ διατάξῃ.

Ἐν Ἱερουσαλὴμ Ζ' Ἰνδικτῶνος, Νέα Σελήνη.
τῆς Σῆς Μεγαλειότητος Πιστότατος
καὶ Εὐπειθέστατος
ΠΟΥΒΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ
Ἔπαρχος τῆς Ἰουδαίας.»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΤΟΣ ΔΑΣΟΥΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 131).

Κανεὶς δὲν ἐναντιώθη εἰς τοῦτο, νὰ ἐμποδίσῃ δηλοδὴ τὸν σάλιγκα, νὰ ἐκλέξῃ ἐπεῖ μίαν καλὴν θέσιν. Ἐξηπλώθη λοιπὸν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς κατοικίας του, ἔβγαλεν ἕνα βιβλιαράκι καὶ ἤρχισε νὰ διαβάζῃ.

— Δέν μου λέτε, κύριοι, — ἤρχισε νὰ λέγῃ τὸ μυρμῆκι, — καθήμεθα ἐδῶ καὶ στενοχωρούμεθα, ἐνῷ ἠμπορούσαμε νὰ περάσωμεν ὡραῖα τὴν ὥραν μας ! Δὲν θὰ ἦτον ἄσχημα νὰ διηγηθῇ κάθε ἕνας μας κατὰ σειρὰν ἀπὸ μίαν ἱστορίαν, ἢ νὰ παίξωμεν κανένα παιγνιδάκι . . . Κι' ἀκόμη ἕνα ἄλλο πιὸ καλλίτερο . . . Κύριε γρύλλε ! βλέπω ὅτι ἔχετε βιολί. Ἂν δὲν εἶσθε πολὺ κουρασμένος, δὲν μᾶς παίζετε κανένα εὔθυμο κομμάτι καὶ μεῖς νὰ χορέψωμεν ;

Τὴν πρότασιν τοῦ μυρμηκιοῦ ὑπεδέχθησαν ὅλοι μὲ χαράν. Ὁ γρύλλος χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις ἐτοποθετήθη ἀμέσως εἰς κατάλληλον μέρος, εἰς τὸ μέσον, ἐπῆρε τὸ βιολί του καὶ ἔπαιξε τὸν πλέον εὐθυμώτερον χορὸν ποῦ ἤξευρε, οἱ δὲ ἄλλοι ἤρχισαν νὰ χορεύουν τριγύρω του. Μόνον ὁ σάλιαγκας ἠρνήθη νὰ λάβῃ μέρος.

— Ὁ ἰατρὸς ἐμένα μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ χορεύω, εἶπε, — γιατὶ ζαλίζομαι ἀμέσως. Ἀλλὰ ἐσεῖς, παρακαλῶ, μὴ σᾶς μέλῃ δι' αὐτό, χορεύετε ὅσῳ θέλετε, ἐγὼ θὰ σᾶς καμαρόνω καὶ θὰ κάμνω τὰς παρατηρήσεις μου.

Καὶ δὲν τοὺς ἔμελε πράγματι, διότι ἔκαμναν τέτοιον θόρυβον, ὥστε ἐδῶ καὶ τρία βήματα ἠκούετο ἡ ταραχή των ! Ἀλλ' ἀλλοίμονον ! Μὲ τί φοβερὸν καὶ ἀπροσδόκητον συμβὰν ἔμελλε νὰ τελειώσῃ ἡ διασκέδασίς των ! Τὸ μανιτάρι κάτωθεν τοῦ ὁποίου διεσκέδαζεν ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ σπίτι της ἡ καλὴ συντροφιά, ἀνῆκε διὰ τὴν κακήν των μοῖραν εἰς μίαν γρηᾶ-φρύνην. Ἡ φρύνη αὐτή, ὅταν ἦτο καλωσύνη ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, καθὼς συνειθίζουν νὰ κάμνουν οἱ φρῦνοι· καὶ ὅταν ἦτο κακοκαιρία, ἐζάρωνε ἀπὸ κάτω, κ' ἐκεῖ ἂν ἔβρεχε καὶ πέντε μῆνας — ὀλίγο τὴν ἔμελε.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φρύνη εἶχε μεταβῇ σήμερον τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν γειτονικὴν λίμνην νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κουμπάρα της, μίαν βατραχίναν, κ' ἐπάνω 'στὸν καφὲ μὲ τὰ φρέσκα παξιμαδάκια, ἔπιασαν τὲς ὁμιλίες καὶ δὲν εἶδε ποῦ εἶχε περάσῃ ἡ ὥρα. Καὶ ἀφοῦ πλέον εἶχε σκοτεινιάσῃ, ἐπῆρε τὸν δρόμον σιγὰ σιγὰ διὰ τὸ σπίτι της. Ἀπὸ τὸ ἀριστερό της χέρι ἐκρέμετο ἐν κομψὸν σακκίδιον ποῦ εἶχε μέσα τὴν κάλτσα της, καὶ εἰς τὸ δεξιὸν ἐκρατοῦσε μίαν ὡραίαν ὀμβρέλλαν τῆς βροχῆς μὲ μετάλλινον χεράκι. Ἀκούσασα θόρυβον εἰς τὴν οἰκίαν της ἐπαραξενεύθη καὶ ἤρχισε νὰ πλησιάζῃ κρυφίως καὶ μετὰ προφυλάξεως, τοιουτοτρόπως δὲ οἱ καλοί μας μουσαφίριδες τὴν εἶδον τότε μόνον, ὅταν εὑρέθη εἰς τὸ μέσον των.

Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐτρόμαξαν ! Ὁ κάνθαρος ἀπὸ τὸν φόβον του ἀνετράπη ὕπτιος καὶ ἐσφάδαζεν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἐωσότου σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του. Ἡ πυγολαμπὶς τόσον τὰ ἔχασε, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ σβέσῃ τὸ φαναράκι της, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ τουλάχιστον νὰ γλυστρήσῃ μέσα εἰς τὸ σκότος. Ὁ γρύλλος, μέσα εἰς τὴν γλῶκα, τοῦ ἔπεσε τὸ βιολὶ ἀπὸ τὰ χέρια. Τὸ μυρμῆκι ἔπιπτε ἀπὸ λιποθυμίας εἰς λιποθυμίαν· καὶ αὐτὸς μάλιστα ὁ σάλιαγκας, ὁ ὁποῖος εἰς ἄλλας περιστάσεις δυσκόλως τὰ ἔχανε, κατελήφθη ἀπὸ παλμούς. Συνῆλθεν ὅμως ταχέως, ἐζάρωσεν εἰς τὸ σπιτάκι του, ἔκλεισε τὴν θύραν ἀσφαλῶς καὶ εἶπε :

— Ἂς γείνῃ ὅ,τι γείνῃ ! Ἐγὼ δὲν δέχομαι κανένα.

Ἀλλὰ νὰ ἀκούατε τί τοὺς εἶπεν ἡ φρύνη, ἅμα εἶδε μὲ ποιοὺς εἶχε νὰ κάνῃ.

— Ἰδές τους τοὺς κακούργους ! τοὺς λωποδύτας ! ἐφώναζε μὲ ὀργὴν κινοῦσα ἀπειλητικῶς τὴν ὀμβρέλλαν της : — Καλὲ ποῦ τοὺς ηὕραμε τοὺς μουσαφηρέους ! Ποιὸς διάβολος σᾶς ἔστειλε ἐδῶ ; Γιὰ ταβέρνα ἐπήρατε τὸ σπίτι μου ἢ γιὰ κανένα χάνι ποῦ πηγαίνουν οἱ λωποδῦται καὶ οἱ μουσικοὶ τοῦ δρόμου ; Καλὰ τώλεγα ἐγώ, πῶς ἅμα κάμῃς ν' ἀφήσῃς

τὸ σπίτι σου γιὰ μιὰ στιγμή, ἔρχεσαι καὶ τὸ βρίσκεις ἄνω-κάτω! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἔτσι μπαίνουν 'στὰ ξένα σπίτια; Στὴ στιγμὴ μαζέψετε τὰ βρεμένα σας καὶ γκρεμίσθῆτε ἀπ' ἐδῶ. Εἰδὲ μή, σᾶς πῆρε καὶ σᾶς ἐσήκωσε!

Τί νὰ κάμουν οἱ δυστυχισμένοι; Χωρὶς νὰ μιλήσουν τίποτε, ἐσύναξαν τὰ πράγματά των, ἐπροσκάλεσαν καὶ τὸν σάλιαγκα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ κι' αὐτός, καὶ ἀφοῦ ἑτοιμάσθησαν, ἐπῆραν ὅλοι μαζὶ τὸν δρόμον καὶ ἔφυγαν.

Τί θλιβερὰ πομπὴ ποῦ ἦτον νὰ τοὺς βλέπῃ κανείς. Ἐμπρὸς ἐπήγαινεν ἡ πυγολαμπίς, διὰ νὰ φέγγῃ, ὀπισθέν της ὁ κάνθαρος, κατόπιν τὸ μυρμήκι, κατόπιν ὁ γρύλλος καὶ τελευταῖος ὅλων ὁ σάλιαγκας. Ὁ κάνθαρος ποῦ εἶχε ἰσχυροὺς πνεύμονας δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ:

— Αἴ, δὲν εἶν' ἐδῶ κοντὰ κανένα χάνι; Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἐφώναζε — καμμία ἀπάντησις. Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον παρετήρησαν ὅτι ὁ σάλιαγκας δὲν ἦτο πλέον μαζὶ των καὶ ἤρχησαν ὅλοι μαζὶ νὰ τὸν φωνάζουν.

— Αἴ, κὺρ σάλιαγκα! πάρε τὰ πόδια σου πιὸ γλήγορα!

Ἀλλ' ἀπάντησις δὲν ἐδόθη. Ὁ σάλιαγκας εἶχεν ἀργοπορήσῃ φαίνεται τόσον, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ τοὺς φθάσῃ.

Λυπημένοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καὶ ὕστερον ἀπὸ πολλὴν ὁδοιπορίαν εὑρῆκαν ἐπὶ τέλους ἕνα κορμὸν δένδρου πεσμένου, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μία ὀπωσοῦν στεγνὴ θέσις καὶ ἐκεῖ ἐπέρασαν τὴν νύκτα των εἰς μεγάλην ταραχὴν καὶ σχεδὸν ἄγρυπνοι. Ἂν καὶ διέφυγον τὸν κίνδυνον καὶ ἀνεθάρρησαν, ὅπως δήποτε ὅμως αἱ περιπέτειαι δὲν ἦσαν καὶ πολὺ εὐχάριστοι καὶ ὅσοι ὑπέστησαν αὐτάς, θὰ τὰς ἐνθυμῶνται εἰς ὅλην των τὴν ζωήν!

(Κατὰ τὸ ρωσσικὸν τοῦ *Τρογεάν*.)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΠΑΠΠΟΣ

Μιὰ 'μέρα πάππους θὰ γενῶ
μὲ κάτασπρο κεφάλι,
τὰ ματογυάλια θὰ φορῶ
κι' ὁλόγυρτος θὰ περπατῶ
'στὸ δρόμο ἀγάλι - ἀγάλι.

Κι' ὅταν θάκούω τὰ ἐγγόνια μου
νὰ παίζουν, νὰ διαβάζουν,
νὰ στέλνουν ἄπειρες φωνές,
κ' ἐμὲ πατέρα δυὸ φορὲς
χαρούμενα νὰ κράζουν,—

Τότε μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ
θὰ ὑψόνω τὸ κεφάλι,
μ' αὐτὰ θὰ παίζω, θὰ γελῶ,
καὶ μόνον τότε θενὰ 'πῶ:
«Εἶμαι παιδὶ καὶ πάλι.»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

15 Ἀπριλίου.

ΟΥΡΑΝΟΣ εἶνε σκοτεινός. Τὰ σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐπλανῶντο ἀπὸ πρωΐας ἐκεῖ-ἐπάνω, συνεπυκνώθησαν μετὰ μεσημβρίαν καὶ συνεσκότισαν τὸν ἥλιον. Ἡ ὡραία καὶ χλιαρὰ ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως μετεβλήθη διαμιᾶς εἰς ἡμέραν φθινοπώρου κρύαν καὶ μελαγχολικήν. Ἔπεσαν αἱ πρῶται σταγόνες ἀραιαί, κατόπιν ἐπυκνώθησαν καὶ εἰς τὸ τέλος ἤρχισε νὰ βρέχῃ κρουνηδόν. Οἱ ἄνθρωποι ἀνύποπτοι, χωρὶς κἂν ὀμβρέλλας διὰ νὰ προφυλαχθοῦν, ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν ἀλαλάζοντες· αἱ ὁδοὶ ἐρημώθησαν καὶ ἡ πόλις ἐγκατελείφθη εἰς τὴν βροχήν, ἡ ὁποία ἔπιπτεν, ἔπιπτεν ὁρμητική, ραγδαία, ἀτελείωτος. . .

Καὶ ἔβρεχεν ἐπὶ ὥρας. Ἐνόμιζε κανεὶς πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ἄνοιξις ἀπῆλθεν ἀνεπιστρεπτεὶ καὶ ὅτι αἱ κακοκαιρίαι τοῦ χειμῶνος ἐγκαθιδρύθησαν διὰ παντός.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι βραδύτερον ἡ βροχὴ ἐμετριάσθη καὶ μετ' ὀλίγον ἔπαυσεν. Οἱ ἄνθρωποι ἀνεθάρρησαν καὶ ἐξῆλθον εἰς τὰς ὁδούς· καὶ ἐνῷ ἡ πόλις, κατάβροχος ἀκόμη, ἀνελάμβανε βαθμηδὸν τὴν προτέραν της ὄψιν, τὰ σύννεφα εἰς ἓν μέρος ἠραιώθησαν, ἐπρόβαλαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ ἐσχημάτισαν ἀπέναντι ἐν οὐράνιον τόξον, μίαν ἶριδα γλυκύχρωμον καὶ εὐέλπιδα . . . Μετ' ὀλίγας ὥρας οὔτε ἓν σύννεφον δὲν ἐφαίνετο εἰς ὅλην τὴν γαλανὴν ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ· ὁ ἥλιος, κλίνων ἀργὰ πρὸς τὴν δύσιν, ἔλαμπε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν καὶ μεγαλοπρέπειαν· καὶ πρὶν τελειώσῃ ἡ ἡμέρα ἀνεφάνη καὶ πάλιν ἡ ἄνοιξις μὲ τὴν γλυκεῖάν της αὔραν, μὲ τὸ παρήγορόν της μειδίαμα . . . Καὶ ἡ πρὶν ἔρημος καὶ ὡσεὶ ἐγκαταλελειμμένη πόλις, ἀνέλαβεν ὅλην της τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ὡραιότητα. . . .

Καὶ εἶπα: Ἰδοὺ ἐν μικρῷ ἡ εἰκὼν τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος κατὰ τὰς δεινὰς αὐτὰς περιστάσεις. Ἡ καταιγίς, ἡ ὁποία μᾶς ἐφόβισε καὶ μᾶς ἀπήλπισε, παρῆλθε. Τὰ πυκνὰ νέφη τῆς ἀπελπισίας διεσπάσθησαν καὶ εἰς τὰς ψυχάς μας ἀνέτειλεν ἡ ἶρις τῆς παρηγορίας. Κανὲν κακὸν δὲν εἶνε τόσῳ μεγάλον, ὅταν δέν μας ἀφαιρῇ διαπαντὸς τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἂν δὲ εἰς τὰς ψυχάς μας ἐνοικῇ ἀμείωτος καὶ ἀκατάβλητος ὁ πατριωτισμός, ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐπανορθώσωμεν ὅλας τὰς συμφορὰς καὶ ὅλας τὰς ἀπωλείας! . .

—

20 Ἀπριλίου.

Εἶδα ἕνα στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε πληγωμένος. Ἡ πληγή του ἦτο ἐλαφρὰ καὶ ἐθεραπεύθη σχεδὸν ἐντελῶς. Τώρα ὁ στρατιώτης ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ διηγῆται. Καὶ τὸν περιστοιχίζουν πλέον ὅλοι καὶ ἀκούουν τὰς διηγήσεις του. Ποτὲ δὲν εἶδα νὰ κούουν μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὦ, πόσον αἱ διηγήσεις τοῦ πληγωμένου ἐνθουσιάζουν καὶ συγκινοῦν. Ἐπολεμοῦσεν ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια ἀδιακόπως, ἄϋπνος καὶ ἄσιτος, ἐωσότου ἐπληγώθη καὶ μετεφέρθη εἰς τὸν Βῶλον κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ἐδῶ. Μολονότι ἐλαφρὰ ἡ πληγή του, ὑπάρχει κίνδυνος ὅτι ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ στρατιώτου θὰ καταστῇ ἄχρηστος πρὸς ἐργασίαν. Καὶ ὁ στρατιώτης εἶνε ἐργάτης, ἴσα-ἴσα ἐκ τῆς δεξιᾶς του ἀποζῶν. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται διόλου δυσηρεστημένος ἀπὸ τὸ πάθημά του. Ἀπεναντίας ὑπερηφανεύεται δι' αὐτὸ καὶ ἐγκαρτερεῖ, ἀντλῶν παρηγορίαν ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι χάριν τῆς πατρίδος του θὰ ὑποφέρῃ. «Ἄλλοι χάσανε τὴ ζωή τους, κ' ἐγὼ θὰ συλλογισθῶ τὸ χέρι μου;» λέγει.

Τὸν ἠρώτησα ἂν ἔφαγε διόλου, κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐκείνων ἡμερῶν.

—Μονάχα τὴν πρώτη, μοῦ εἶπεν, ἔφαγα λιγάκι ψωμί· τὴς ἄλλες δύο τὴς ἐπέρασα ἔτσι . . .

— Εἴχατε τουλάχιστον νερό;

Ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ἐστέναξε, ἐδάκρυσε καὶ εἶπεν:

— Ἂν δὲν ἦτον ἕνα παιδί, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί θὰ γινόμαστε!

Καὶ τότε μοῦ διηγήθη τὸ ἀνέκδοτον. Ἐν ᾧ ἐπολεμοῦσε, τὸν ἐπλησίασεν ἕνα παιδί, ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν χωριατόπουλον εὔρωστον, ζωηρὸν καὶ ἄφοβον.

«— Παλλικάρι, τὸ παγοῦρί σου ἔχει νερό;

— Ὄχι.

—Δός μού το νὰ σού το γεμίσω.»

Τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ δοχεῖον καὶ μετὸ ἡμίσειαν ὥραν τὸ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν στρατιώτην γεμάτον. Καὶ ὁ διψαλέος στρατιώτης ἔβρεξε τὰ χείλη του καὶ ἀνεζωογονήθη.

Αὐτὸ δὲ ἔγεινεν εἰς ὅλην τὴν γραμμήν. Μία γενναία χωρική, μαθοῦσα ὅτι οἱ στρατιῶται δὲν εἶχον νερόν, παρέλαβε τὰ δύο της τέκνα, ἦλθαν εἰς τὴν μάχην, περιῆλθον τοὺς μαχομένους, ἔλαβον τὰ κενά των δοχεῖα καὶ τοὺς τα ἐγέμισαν. Καὶ αὐτὸ ἐν ᾧ τὸ πῦρ ἐμαίνετο, καὶ ἐσύριζον αἱ σφαῖραι καὶ αἱ ὀβίδες, καὶ ὁ καπνὸς συνεσκότιζε τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἀλλ' ἠψήφισε πάντα κίνδυνον ἡ γενναία καὶ φιλόπατρις ἐκείνη ἑλληνίς, καθὼς καὶ τὰ δύο της τέκνα, διὰ νὰ δροσίσουν καὶ ἀνακουφίσουν τοὺς μαχομένους ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Ὦ, εἶχε δίκαιον νὰ δακρύσῃ ὁ στρατιώτης εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας, ἡ ὁποία ἠδύνατο νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀγνώστους, ἀλλὰ γενναίους ἐκείνους ἥρωας. Ὦ, πῶς ἤθελα νὰ ἠξευρα τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς ἐκείνης τῆς ἀξίας τῶν υἱῶν της, τῶν υἱῶν ἐκείνων, τῶν ἀξίων τῆς μητρός των! . .

—

Δεύτερον.

Ὁ μικρὸς Σωτηράκης, τὸν ὁποῖον ἐμπνέουν πολὺ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῆς οἰκογενείας του, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ καὶ τὴν ζωήν του, τὴν εὐτυχῆ καὶ ἀμέριμνον, ἀκούσας ὅτι ἀπέθανεν ἕνας πληγωμένος, ἀνέκραξε:

— Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ πολεμήσω καὶ νὰ σκοτωθῶ γιὰ τὴν πατρίδα μου· ὄχι ὅμως καὶ νὰ πεθάνω· ἄ, ὅλα κι' ὅλα!..

* *
*

Καμμία μήτηρ δὲν κάμνει ὅσα κάμνει ἡ πατρὶς διὰ τὰ τέκνα της. Τὰ ἀνατρέφει, τὰ ἐκπαιδεύει, τὰ ὑπερασπίζει, τὰ ἔχει ἐλεύθερα καὶ ὑπερήφανα, τοῖς ἐξασφαλίζει ζωήν, τιμὴν καὶ περιουσίαν, τὰ πλουτίζει, τὰ τιμᾷ, τὰ δοξάζει. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ την ἀγαπῶμεν περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν ματέρα μας.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Στοχάζομαι, ὅτι ἡ βροχὴ ἡ γονιμοποιοῦσα τὸν ἀγρὸν καὶ πλουτίζουσα αὐτὸν μὲ Χρυσοῦς Στάχεις, δύναται κάλλιστα νὰ ὀνομασθῇ Χρυσῆ Βροχὴ—τουλάχιστον διὰ τὸν ἀγρότην.

Μηδαμινὸς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἰχθύος, ἀναλόγως μὲ τὸν ὄγκον τοῦ σώματός του. Δι' αὐτὸ οἱ ἀνόητοι ἄνθρωποι ὀνομάζονται συνήθως Ψαρόμυαλοι. Ὅποιος ὅμως ὀνομάζει τὸν ἑαυτόν του Ψαρόμυαλον, εἶνε ἁπλῶς μετριόφρων.

Ἡ Ροδοδάκτυλος Ἠὼς προηγεῖται· ἕπεται ὁ Χορὸς τῶν Ὡρῶν, περιστοιχίζων τὸ Ἅρμα τοῦ Ἡλίου (πρώην Φοίβου Ἀπόλλωνος) τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ ὁ Φαέθων. Ὦ τῆς λαμπρᾶς συνοδείας, ἡ ὁποία μᾶς χαρίζει τὴν θείαν ἡμέραν!

Ὁ ἰσχυότερος γάτος τὸν ὁποῖον εἶδα εἰς τὴν ζωήν μου, ἦτο ἕνας Καραβόγατος. Μοῦ εἶπαν ὅμως ὅτι εἰς τὸ καράβι ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχον ποντικοὶ καὶ ὅτι οἱ ναῦται δὲν ἦσαν ζωόφιλοι. Ἰδοὺ μία τύχη πραγματικῶς ἀξιολύπητος!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 133)

Β'.

«Δὲν ἔμεινα πολὺν καιρὸν εἰς τὸν μικρὸν σταῦλον, ὅπου μ' ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν ἀρχήν, καθὼς ἔφθασα. Ἡ μικρὰ Βέρθα, θέλουσα νὰ με περιποιηθῇ καὶ νὰ με τιμήσῃ ὡς βασίλισσαν ποὺ με ὠνόμαζε, μ' ἐτοποθέτησεν ἀμέσως εἰς ἓν κομψὸν καὶ εὐμορφότατον περίπτερον. Ἐκεῖ εἶχα ἓν ἀληθινὸν σαλόνι μὲ παρκέτον, μὲ ὑφάσματα περσικὰ καὶ μὲ μεγάλα ὑαλία πολύχρωμα. Τὸ παχνί μου, δηλαδὴ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἔτρωγα, ἦτο ὅλον ἀπὸ ξύλον σκαλιστόν, πολυτελέστατον· ἡ ποτίστρα μου, δηλαδὴ ἡ μικρὰ δεξαμενὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἔπινα, ἦτο ὅλη ἀπὸ μάρμαρον. Τὸ ψωμί μου, τὸ ἀλάτι μου, τὰ χόρτα μου, ὅ,τι μοῦ ἔδιδαν, τὸ ἔβαζαν μέσα εἰς πινάκια καὶ

«Μοῦ ἔδενε ταινίας εἰς τὸν λαιμόν...»
(Σελ. 141, στήλ. γ').

δοχεῖα ἀπὸ πορσελάνην τῆς Κίνας καὶ τέλος, ἀντὶ ἀχυρίνου στρώματος διὰ νὰ κοιμῶμαι, εἶχα ἓν ὡραιότατον δέρμα λευκῆς ἄρκτου.

«Μὴ σε ἐκπλήττῃ καὶ μὴ σου φαίνεται μυθώδης αὐτὴ ἡ πολυτέλεια. Πολὺ πλούσιοι ἰδιότροποι περιποιοῦνται ἡγεμονικῶς τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν. Εἶχα ἀκούσῃ παραδείγματος χάριν ὅτι εἰς ἓν κτῆμα τοῦ Ρότσχιλδ, πλησίον τῆς Γενεύης, ὑπῆρχε σταῦλος ἀγελάδων πολὺ πλέον πολυτελὴς ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου. τὸν ὁποῖον ἐφύλαττε νεαρὸς βοσκὸς ὡραιότατος, μὲ ξανθὴν βοστρυχισμένην κόμην καὶ μὲ στολὴν ἀπὸ μέταξαν καὶ ἀπὸ βελοῦδον.

«Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶχα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἕνα μικρὸν λακὲν μὲ στολὴν ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον καὶ κόκκινον σατέν, μὲ κάλτσες μεταξωτὲς καὶ μὲ μανίκια ἀπὸ βατίστον. Ὁ Βέππος — αὐτὸ ἦτο τὸνομά του,—εἶχε διαταγὴν νὰ μὴ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ περίπτερον, διὰ νὰ τρέχῃ καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον βέλασμά μου, πρόθυμος νὰ ἐκτελῇ ὅλας μου τὰς ἐπιθυμίας.

«Εἶχα ἀκόμη καὶ μίαν θαλαμηπόλον, τὴν Ροδούλαν, τὴν καλὴν θυγατέρα τοῦ κακοῦ κηπουροῦ. Ἤρχετο κάθε πρωί, μ' ἐκτένιζε μ' ἕνα εὔμορφον κτένι ἀπὸ ἐλαφαντόδοντον, μ' ἐβούρτσιζε μὲ μίαν βούρτσαν ἐπίσης ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον, μοῦ ἔβαζεν ἐπάνω μου διάφορα ἀρώματα, πότε ἰριδα, πότε βιολέταν, πότε γιασεμί, πότε βερβέναν—μοῦ ἔδενε ταινίας εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὰ κέρατα, καὶ ἔτσι στολισμένην καὶ ἀρωματισμένην μ' ἐπαρουσίαζεν εἰς τὴν μικράν μου κυρίαν. Ἀλλὰ ἡ Βέρθα σχεδὸν πάντοτε μ' εὕρισκεν ἐλεεινὰ σιγυρισμένην, ἐμάλωνε τὴν Ροδούλαν, τῆς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχει διόλου γοῦστο, καὶ ἔλυνε τοὺς φιόγκους μου, διὰ νὰ τοὺς δέσῃ αὐτὴ ὅπως ἤξευρε. Καὶ ὅταν ἔμενε πλέον εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τουαλέταν μου, μ' ἔβαζε νὰ γυμνάζωμαι καὶ νὰ χορεύω ἐμπρός της, ἕως ὅτου ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος μὲ τὴν γραῖαν ἐκείνην διδασκάλισσαν, καὶ τότε πλέον ἡ μὲ ἔστελλεν εἰς τὸν σταῦλόν μου, ἢ μ' ἐκρατοῦσε πλησίον της — ὅπως τῆς ἐκάπνιζε.

«Ὅλοι οἱ ὑπηρέται τῆς οἰκίας μ' ἐσέβοντο ὑπερβολικά, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπαίτησις τῆς κυρίας Βέρθας. Τοὺς ὑπεχρέωνε νὰ με λέγουν «δεσποινίδα Ἀσπρούλαν» ἀλλ' αὐτοὶ ἀπὸ κολακείαν χαμερπῆ προσέθετον καὶ ἄλλους τίτλους ἀκόμη καὶ μ' ἔλεγαν χαριτόβρυτον, εὐγενεστάτην, ὑψηλοτάτην, πανευγενεστάτην κτλ. κτλ. Μόνον ἡ Ροδούλα μὲ ὠνόμαζεν ἁπλῶς Ἀσπρούλαν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλος αὐτὸς ὁ σεβασμὸς μοῦ ἐφαίνετο παράδοξος καὶ μάλιστα ὀλίγον τι γελοῖος· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνείθισα τόσον πολύ, ὥστε ἐνόμιζα ὅτι οἱ τίτλοι αὐτοὶ μοῦ ἄξιζαν καὶ μου ὠφείλοντο, μάλιστα θὰ το ἐθεωροῦσα μεγάλην ἔλλειψιν, ἂν τυχὸν δὲν μοῦ τους ἀπέδιδε κανείς. Εἰς τὸν δρόμον τῆς ὑπερηφανείας τρέχει κανεὶς γρήγορα,

ὅπως ἐπάνω εἰς τὸν πάγον, ὅταν ἔχῃ καλὰ παγοπέδιλα· μόνον ὅτι, ὅπως καὶ εἰς τὸν πάγον, εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρά του . . .

«Ὁσάκις ἡ γραῖα διδασκάλισσα ἔλεγεν εἰς τὴν Βέρθαν ὅτι καλὰ ἔκαμνε νὰ μοῦ ἀποδίδῃ τόσας ὑπερβολικὰς τιμὰς καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ με μεταχειρίζεται ἁπλῶς ὡς μίαν γίδαν τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε, καὶ ὄχι ὡς κανὲν ἔξοχον καὶ διακεκριμένον ὑποκείμενον, ἡ Βέρθα τῆς ἀπαντοῦσεν ὅτι καὶ ἕνας ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, ὁ Καλιγόλας, τὰ ἴδια ἔκαμνε διὰ τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἀνηγόρευσε καὶ Ὕπατον. Καὶ ὅταν ἡ γραῖα ἀντέλεγεν ὅτι ὁ Αὐτοκράτορ αὐτὸς ἦτο ἕνας τρελὸς καὶ ἀνόητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠξίζε νὰ μιμηθῇ κανείς, ἡ Βέρθα ἀπαντοῦσεν ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἵππου του ὁ Καλιγόλας δὲν ἦτο καθόλου τρελὸς καὶ ὅτι εἶχε δίκαιον νὰ τον τιμᾷ, διότι τὰ ζῷα ἀξίζουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

«Ὡς πρὸς αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐδικαίονα πολὺ τὴν Βέρθαν καὶ χωρὶς νὰ πηγαίνω μακρύτερα, ἔφερα ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτόν μου, ἡ ὁποία, μολονότι γίδα, ἤμην πολὺ πλέον φρόνιμη ἀπὸ τὴν μικράν μου κυρίαν. Ἡ μητέρα μου, ἂν καὶ γίδα, μὲ εἶχεν ἀναθρέψῃ καλλίτερα ἀφ' ὅσον ἀνέτρεφεν αὐτὴν ὁ πατέρας της καὶ ἡ παιδαγωγός της. Ἐν τούτοις θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ κάμῃ τόσα ἔξοδα διὰ τὴν ἐγκατάστασίν μου· ἐγὼ ἀγαποῦσα τοὺς ἁπλοῦς καὶ καθαροὺς σταύλους, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα τῆς λευκῆς ἄρκτου, ἐσυλλογιζόμην μὲ λύπην καὶ πόθον τὸ ἀχύρινόν μου στρῶμα τὸ παλαιόν, καθὼς ἐποθοῦσα καὶ τὸ λευκὸν φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον δείχνει τὰ πράγματα ὅπως εἶνε. Αἱ ἀκτῖνες καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ πολύχρωμα ὑαλία τοῦ σταύλου μου καὶ ἔπιπτον ἐπάνω μου μ' ἐθύμοναν φοβερά, διότι δὲν μ' ἔδειχναν πλέον Ἀσπρούλαν, ὅπως ἤμουν ἐκ φύσεως, ἀλλὰ μίαν γίδαν ἄλλην, πότε κόκκινην, πότε κίτρινην, πότε πράσινην, πότε γαλάζιαν . . . Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ἐσυνείθισα. Ἐσυνείθισα ἐπίσης καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς Βέρθας, ἡ ὁποία, ἰδιότροπος ὅπως ὅλα τὰ χαϊδευμένα παιδιά, μιὰ μ' ἐπαινοῦσε καὶ μιὰ μ' ἐμάλονε, μιὰ μ' ἐχάϊδευε καὶ μιὰ μ' ἐκτυποῦσε· ἤρχισα δὲ νὰ την ἀγαπῶ μ' ὅλα της τὰ ἐλαττώματα, ὄχι ὅμως ὅσον εἶχα ἀγαπήσῃ τὸν Φρὶτς καὶ τὴν Μίνναν, τὰ καλὰ ἀδελφάκια, ποὺ δὲν εἶχαν καμμίαν ἰδιοτροπίαν, κανὲν ἐλάττωμα.

«Ἤρχισα ἐπίσης νὰ μὴ νοσταλγῶ τόσον πολὺ διὰ τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ μὴ λυποῦμαι διὰ τὴν στέρησιν τῆς οἰκογενείας μου. Ἤμην ἀρκετὰ εὐτυχὴς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος καὶ ὑπερήφανος μάλιστα διὰ τὰς τιμὰς ποὺ μου προσέφεραν ὅλοι.

«Ἐν τούτοις ὁ παπαγάλος ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ κράζῃ μὲ τὴν ἀντιπαθητικήν του φωνὴν κάθε φορὰν ποὺ μ' ἔβλεπε: «Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα!» καὶ ὕστερα ἀμέσως νὰ προσθέτῃ: «Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!

«— Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ ποὺ θὰ περάσῃ, κύριε παπαγάλε;» τὸν ἠρώτησα μίαν ἡμέραν. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ:

«Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 49ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1896, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1896 δημοσιευθεισῶν 249 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

Πρῶτον Βραβεῖον: Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, 192.

Δεύτερον Βραβεῖον: Πόθος Γλυκύς, 112.—Στέφανος Κότινος, 99. — (Ἡ Συριανὴ Σφιγξ, ἔχουσα λύσεις 102, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα ἤδη Β' βραβείου τῆς ἀνωτέρας τάξεως εἰς τὸν 47ον Διαγωνισμόν).

Τρίτον Βραβεῖον: Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, 76.—Ἀγγελικὴ Π. Δημητροπούλου, 62. — Πολύβιος ὁ Ἱστορικός, 53. — (Ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις, ἔχουσα λύσεις 54, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα ἤδη Β' βραβείου τῆς ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμόν).

Ἔπαινος: Σπυρίδων Θ. Μ. Τσούβαλης, 41.—Εὐριπίδης Ἀναστασιάδης, 34.— Περικλῆς Ἀνδρεάδης, 32.

Εὔφημος Μνεία: Καλὴ Καρδιά, 20. — Νικόλαος Π. Μεταξόπουλος, 19.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

Πρῶτον Βραβεῖον: Χρυσόψαρο, 183.

Δεύτερον Βραβεῖον: Ταπεινὸν Ἴον, 113.—Βρυσηΐς, 105.—(Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ἔχων λύσεις 107, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Α' βραβείου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμόν).

Τρίτον Βραβεῖον: Ἀετὸς τῶν Ὀρέων, 82.—Κουκουρῖκος, 76. —Ἥσυχο Ἀεράκι, 65.—(Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, ἔχων λύσεις 77, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Α βραβείου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 47ον Διαγωνισμόν).

Ἔπαινος: Χρυσάετος, 63. — Καρδερίνα, 51.—Αὔρα τοῦ Φαλήρου.—Μενδελσῶν, 47 —Εὐαίσθητος Καρδία, 37.

Εὔφημος Μνεία: Λευκὴ Πεταλούδα, 25.—Μακρολέβεκας, 25 —Ἀρχίλοχος Πάριος, 23.—Δροσερὸν Πήλιον, 21.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

Πρῶτον Βραβεῖον: Ἀφρικανικὴ Ἔρημος, 140

Δεύτερον Βραβεῖον: Ἀντιγόνη Θερμίδου, 85. — Ἀρχιζιζάνιον, 72.

Τρίτον Βραβεῖον: Σοφὸς Πιττακός, 52. — Ζαππίς, 49 — Εὐρώτας, 46. — (Ὁ Κοραῆς ἔχων λύσεις, 56, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχων ἤδη τοῦ Α' βραβείου τῆς μικρᾶς τάξεως εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμόν).

Ἔπαινος: Δημήτριος Χατζῆτκος, 30 —Χρυσῆ Βροχή, 27.

Εὔφημος Μνεία: Μαρία Δ. Ἠλιοπούλου, 26.—Ἀρετὴ Παυλίδου, 25.—Κλωθώ, 23.—Ἄγγελος Πετρόπουλος, 19.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων:*

Ἀηδὼν τῆς Λέσβου, 8.—Ἀθηναῖε, 1.—Αἰχμάλωτος Χελιδών, 14.—Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης, 2 —Ἀνδρεῖος Σουλιώτης, 9. — Ἀργυρότοξος, 3.—Ἀφανής, 5 —Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων, 2.—Γενναῖος Καλλικρατίδας, 16. — Δέα, 10 —Δικέφαλος Ἀετός, 4.—Δὸν Κιχώτης, 6.—Ἑλένη Δημητρίου, 7.—Ἑκηβόλος Ἀπόλλων, 7.— Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, 1.—Εὔδρομος Οἰκία, 12. — Εὐξεινοπαντία, 3.—Θησεύς, 2.—Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου, 3 — Κεφαλληνιακὴ Αὔρα, 6. — Κορυδαλός, 2.—Λευκὸς Κρῖνος, 3. — Λύρα τοῦ Ἀρίονος, 3.—Μαθηματικός, 6.—Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, 4. — Μενώταυρος, 7.—Μπουρλότο, 4. — Παρόχθιος Πελαργός, 3.—Περσεύς, 2.—Πετρώδης Παραλία, 3. — Ρωμαῖος Κικέρων, 3.—Ἑλένη Σαρρῆ, 3. — Σκηπίων Ἀφρικανός, 2 — Τριχυμιώδης Μαλέας, 16. — Υἱὸς τῆς Καλλιτεχνίας, 1 —Φοῖβος Ἀπόλλων, 2.—Πηνελόπη Χαρατσάρη, 3.— Χρυσῆ Χατζηγρηγοράκη, 5. — Χρυσόκερως Ἔλαφος, 1. — Πέτρος Ψυχόπουλος, 7.—Ὡραία Νύξ, 5.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως » καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματίων, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει 5 μονολόγους, 6 διαλόγους καὶ 3 δραμάτια.—Τιμᾶται χρυσοδ. φρ. 3,50.—Ἄδετον φρ. 2.

(Αἰμιλίου Εἱμαρμένου ('Αριστοτ. Π. Κουρτίδου) **ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**

Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειρὰ Α', περιέχ. 13 διαλόγους..... δρ.1,20) Χρυσόδετα μαζὶ Σειρὰ Β', περιέχ. 10 πατριωτ. διαλόγους δρ.1,20) τὰ δύο δρ. 4.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις. Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ.5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ A. Gennevraye χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

Ο ΑΓΡΟΤΚΟΣ Χρυσόδ. δρ. 3,75 Ἄδετον δρ. 1,75

Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου

Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνωσι καὶ τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζὶ δρ. 2,50.—Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ **Η ΜΟΥΣΑ**

Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια παιδαγωγικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν.

Μετάφρασις Σοφίας Δήμου **ΟΙΚΙΣΚΟΣ**

ΟΙ ΜΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγάτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου.

Ἄδετον δρ 1,50

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων.

Χρυσόδετον. δρ. 5.—Ἄδετον. δρ. 3,50.

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Χρυσόδετον δρ. 2,50 Ἄδετον δρ. 1,50

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον· ἦθη, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου.

Ἄδετον δρ. 1,50.

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων

Χρυσ'δ. δρ. 5. — Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ἤτοι ὁδηγίαι περὶ τοῦ εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.— Μέρος Α'. λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου

Τιμᾶται λεπτ. 50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν *Ἰαλασμὸν Κόσμου* πόσων ἐτῶν εἶνε.—«Εἶμαι δώδεκα ἐτῶν, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· καὶ ἂν δὲν ἐπερνοῦσα μίαν ἀρρωστια ποὺ με ἄφησε ἕνα χρόνο 'στὸ κρεββάτι, τώρα θὰ ἤμουν δεκατριῶν!

Βατάλη ὁπὸ τοῦ Κορτολάνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΗΞΕΝ ἡ προθεσμία πρὸς ἀποζολὴν Ψηφοδελτίων. Ἐτελείωσε καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἡ ὁποία ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς μικροὺς κομματάρχας καὶ ψηφοθήρας καὶ ψηφοφόρους. . . Τώρα θὰ γίνῃ ἡ διαλογή, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως. Περιμένετε λοιπὸν τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς —ἀλλὰ φρόνιμα-φρόνιμα, ὅπως αὐτὰ τὰ δυὸ παιδάκια, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὴν ζωγραφιάν.

Καλὲ αὐτὴ δὲν εἶνε ἐπιστολή, *Μαῦρε Πρίγκιψ!* εἶνε ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ! «*Ἀγαπητὴ Διάπλασις, τί γίνεσαι; τί κάνεις;* — *Καὶ σὺ μὲ τὰ πολεμικὰ πιστεύω χολοσκάνεις.* — *Ἂν ἤξευρες, φιλτάτη μου, πῶς εἴμαστ' ἐδῶ πέρα!* — *Δόν μας ἀφίνουν μιὰ στιγμὴ νὰ πάρωμε ἀέρα!*» Καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους: —«*Καὶ τώρα φεύγ' ἡ Μοῦσά μου κι' ὁ Πήγασος ὁ γαῦρος* —*καὶ ὑπογράφομαι πλατύς: Ὁ Πρίγκιπας ὁ Μαῦρος*». Ἄ, μὰ δὲν ἠξεύρετε τί φαιδρότητα μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἔμμετρος αὐτὴ ἐπιστολή!

Εἰς Διαγωνισμὸν Μουσικῆς, φίλτατε *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, μόνον δύο ἢ τρεῖς θὰ ἠμπορέσουν νὰ λάβουν μέρος. Ὥστε, βλέπεις, ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ κανένα γοῦστο. Φίλησέ μου τὴν *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην*.

Πρέπει νὰ μου στείλῃς 50 λεπτὰ διὰ νὰ λάβῃς τὴν διεύθυνσιν, *Πυγολαμπίς*.

Ἀγρία Ἀμερικανίς, καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα μοῦ προτείνεις, τὰ ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἄλλοι. Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ περιγραφή σου.

Ρωμύλε, περιμένω ἀνυπομόνως εἰδήσεις σου νεωτέρας καὶ ὁδηγίας περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν*, *Τράκαρ-Τρούκαρ* κτλ. κτλ.

Δὲν ἔχει ἄδικον ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*, ἀγαπητὲ *Τσὶν-Τσών!* Δὲν του ἔστειλα τὸ ἐπισκεπτήριόν σου, διότι μοῦ ἐφάνη κάπως ἀπότομον καὶ ἐπιτακτικόν· δὲν ἤθελα δὲ νὰ λάβῃ κακὴν ἰδέαν περὶ σοῦ ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*, ἐνῷ εἶσαι τόσον καλὸ παιδί. Ἀμ' δὲν ἠξεύρεις καὶ ἓν ἄλλο: ὅτι ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων* ἐπροφήτευσεν ὅτι θὰ βραβευθῇς εἰς τὴν Καλλιγραφίαν, ἐνῷ συγχρόνως παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ καλλιγράφῃ...

«Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πέρνουν καὶ δίδουν πραγματικῶς — μοῦ γράφει τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*. — Ἐγὼ τὸ καλοκαῖρι δὲν θἀφήσω συνοδοιπορήν σου χωρὶς νἀνταλλάξω. Ἴδου δὲ πῶς θὰ περάσω τὸ καλοκαίρι: θὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὸν Πόρον, θὰ ξυπνῶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, θὰ πέρνω τὰ φυλλάδιά σου καὶ τοὺς παλαιούς σου τόμους, θὰ πηγαίνω περίπατον μὲ τὴν θείαν μου, θὰ κάθημαι κάτω ἀπὸ κανὲν πεῦκον καὶ θὰ σε ἀναγινώσκω, ἐνῷ τὰ πουλάκια θὰ κελαδοῦν ἀπ' ἐπάνω μου, τὰ ἀρνάκια θὰ βόσκουν γύρω μου, καὶ θἀναπνέω τὸν ζωογόνον ἀέρα τῶν πεύκων. Ἅμα ἀρχίσῃ ἡ ζέστη, θὰ πηγαίνω εἰς τὸ κολύμβι. Τὸ βράδυ πάλιν θὰ πέρνω τὰ φυλλάδιά σου, θὰ ἐμβαίνω εἰς καμμίαν βάρκαν καὶ ἐνῷ αὐτὴ θὰ σχίζῃ μὲ τὸ πανάκι της τὰ γαλανὰ νερά, ἐγὼ θὰ σχίζω μὲ τὴν φαντασίαν μου... τὰς χώρας ποὺ θὰ περνᾷ ἡ Ἀσπρούλα ἢ ὁ Ἕκτωρ... ἔ; πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχεδίόν μου;» Θυμάσιον, ἀγαπητόν μου *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος!*

Αἰμιλία Εἱμαρμένη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐλπίζω ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ βραδύνῃς τόσον νὰ μου γράψῃς.

Φαντάζομαι, *Τρεχαγυρευόπουλε*, πόσα αὐγὰ θὰ ἔσπασες, ἀφ' οὗ τὰ ἐπιανες ζεματιστὰ καὶ τὰ ἔρριπτες κάτω! Καλὰ σοῦ ἔκαμαν νὰ σε δώξουν κακὴν κακῶς ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον. Ἀμ' ἔτσι βάφονται ταῦγά;

Ἀνοῦς ἐκεῖ που δὲν θέλω νὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, *Διογένη Λαέρτιε!* καὶ πολὺ τακτικὴν μάλιστα! Μὰ εἶνε ἐρωτήσεις αὐταί;...

Φίλτατε *Χ. Β. Σαβούκα*, τὸ πρὸς τὸ *Διογένη Λαέρτιον* τετράδιόν σου δὲν ἔστειλα, διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ τῷ εἶχες στείλῃ ἓν ἄλλο, ἀφ' οὗ ἐκεῖνος ἐπρότεινε τὴν ἀνταλλαγήν· τώρα ἔλαβες τὸ ἴδικόν του, ὥστε ἡ ἀνταλλαγὴ ἐτελείωσε. Φυλάττω τὸ περισσεῦον τετράδιον μὲ τὸ γραμματόσημόν του, δι' ἄλλην σου ἀνταλλαγήν.

Σοῦ ἀπήντησα, ἀγαπητὲ *Διόδοτε*, ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἐκείνη ἐλήφθη, ἀλλ' ὅτι τὸ σχέδιόν σου δυστυχῶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν. Σοῦ ἔγραφα μάλιστα καὶ διὰ ποίους λόγους.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Ἀνδαλουσία*, καὶ διὰ

τὴν νέαν συνδρομήτριαν. Ἀ, μὰ εἶσαι ἀνεκτίμητος! Διὰ τὸ ἄλλο ὅμως ποὺ μου γράφεις... τί νὰ σου εἰπῶ! Πιστεύεις ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ προδοθῇ ψευδώνυμον, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τόσῳ μακράν;!

Τί εὔμορφον τὸ γραψιματάκι τῆς *Ἀντιγόνης Ἰατρίδου!* Πότε θὰ μου γράψῃ καὶ καμμίαν ἐπιστολήν;

Ἔσπασα τὸ κεφάλι μου, *Τὶκ-Τάκ*, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω αὐτοὺς τοὺς *μαθητικοὺς λόγους*. Ἴσως θὰ εἶνε ἁπλῆ μετάφρασις τῆς μετριοφροσύνης. Τί καθαρὰ καὶ τακτικὰ τὰ τετράδιά σου!

«Τὴν Κυριακὴν — μοῦ γράφει εὐθυμότατα ἡ *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης*—ἐπήγαμεν εἰς τὴν Κηφισσιὰν μὲ τὴν *Καρδερίναν* καὶ μὲ τὴν *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα*, καθ' ὁδὸν δὲ ἀπηντήσαμεν ὅλα.. τὰ ἀνθηρὰ ψευδώνυμα τῶν συνδρομητῶν σου, ἤτοι: Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν, Λευκὸν Ῥόδον, Μαργαρίταν, Λευκὸν Κρῖνον, Ἀνεμώνην, Δάφνην, Λευκὴν Βιολέτταν, Ταπεινὸν Ἴον, διαφόρων εἰδῶν Ἀγριολούλουδα καὶ μίαν Παπαρούναν... τῶν προπόδων τῆς Πεντέλης». Πολὺ καλά!

Δύνασαι, ἀγαπητὴ *Ναυτοπούλα*, νὰ στείλῃς ἐλεύθερα τὸ πρὸς τὸν *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην* τετράδιόν σου. Τὸ πολὺ-πολὺ ἀπάφυγε καὶ σὺ τὰ πατριωτικά, μήπως ἀνοιχθῇ ἡ ἐπιστολή. Ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* εἶνε «ἀκριβᾶτος;» Δὲν ἐννοῶ γρύ!

Φάρε τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Δύναται νὰ μου γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι.

Μὴ φοβεῖσαι, *Ὡραία Δορκάς*, καὶ τὰ Μ. Μυστικὰ δὲν θὰ τελειώσουν ποτέ. Ἀπεναντίας ὅσῳ ἀνταλλάσσει κανεὶς καὶ σχηματίζει λεύκωμα, τόσον περισσότερον αὐξάνει τὸ γοῦστό του. «En mangeant vient l'appetit, λέγουν οἱ Γάλλοι. Μόνον τὰ ἐκ τοῦ Γραφείου μου διελθόντα τετράδια, πλησιάζουν τώρα τὰ 1000!

Βεβαίως *Ὀκύπους Ἀχιλλεῦ!* σὰν βαλθῇ κανεὶς μὲ τὴν καρδιά του καὶ τὰ μαθήματα εἶνε διασκεδαστικά. Πόσον ἐχάρην ποῦ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν!

Τότε, ἀγαπητή μου *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, (πόσον μὲ διεσκέδασεν ἡ ἐπιστολή σου!) εἰμπορεῖς νὰ προτείνῃς εἰς ἄλλους. Αὐτὸ ἔκαμαν ὅλοι!

Κ' ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὴν μουσικήν, *Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν*. Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶνε διόλου δύσκολον νὰ μάθῃς μουσικὴν καὶ νὰ διαπρέψῃς μάλιστα, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσον πόθον. Πηγαίνεις ἀρά γε εἰς τὸ Ὠδεῖον;

Μὰ ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ ὀνομάσῃς τὸ γατάκι σου, ἀγαπητὴ *Ὑπολαΐς*; Κατὰ τὸ χρῶμά του καὶ... κατὰ τὴν καλαισθησίαν *σου*.

Θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ μου γράφεις, *Δὸν Κιχότη*, διότι τὸ σχεδιάζω πρὸ πολλοῦ. Ἔδωσα τὴν πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα ἐπιστολήν σου.

Λευκὴ Χιών, ἐκ τῶν τετραδίων σου ἔστειλα μόνον πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ἢ ἐδέχθησαν μετὰ σοῦ ἀνταλλαγήν. Τὰ ἄλλα τὰ ἐφύλαξα διὰ νὰ στέλλω, ὁσάκις σοῦ ζητεῖ κανεὶς ἢ σου στέλλει. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, τὸν ὁποῖον δύνασαι νὰναγνώσῃς εἰς τὸ ὃον φυλλάδιόν.

Ἐγκρίνουσι τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους]: *Ἐργάνην Ἀθηνᾶν* (αὐτὸ ἐξέλεξα)· *Βοσκοπούλαν* (εὐχαρίστως)· *Ἑλληνόπουλον* (ἐπροτίμησα αὐτό)· καὶ *Ταρία Ταρελά* (τὸ πρῶτον τὸ ἔχει ἄλλη· τὸ δεύτερον τὸ ἀνέγνωσα καλά;)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: Ἡ *Ἀγρία Ἀμερικανὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν* — ἡ *Βραχνιασμένη Κουκουβάγια* μὲ τὸν *Τρεχαγυρευόπουλον* καὶ τὴν *Κατίναν Κωνσταντίνου* — ὁ *Μούρτζουφλος* μὲ τὸν *Τὶκ-Τὰκ* καὶ μὲ τὸν *Ἀφρικανικὸν Λέοντα* — τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* μὲ τὸν πρῶην *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* (ἂν θέλῃ νὰνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) καὶ μὲ τὴν ἐνθουσιώδη *Ποιμενικὴν Φλογέραν* — ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* (ἧς ζητεῖ καὶ τάρχικά) — ὁ *Μικρὸς Συμπαθητικὸς* μὲ τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὸν *Ζακγάζον* — ἡ *Αἰμιλία Εἰμαρμένη* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Εὐτυχῆ Θνητήν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας*, *Παχὺν Τσῖρον*, *Μή με Λησμόνει*, *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἀναμπουμπούλαν*, *Φορμίωνα* καὶ *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν* — ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* μὲ τὴν *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ὀλύμπιον Δία*, *Ἀλέξανδρον Πάλλην*, *Πασχαλιὰν καὶ Ἄψε-Σβύσε* — ἡ *Κυκλίτσα* μὲ τὸν *Κυκουρίκον* (μὲ τὸνομά του)· *Καρδερίναν*, *Χρυσῆν Βροχήν*, *Τὶκ-Τὰκ* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* — ὁ *Κυριαλάνος* μὲ τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα* — ἡ *Ἀνδαλουσία* μὲ τὸν *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* — ὁ *Φλύαρος Ψιττακὸς* μὲ τὴν *Νέαν Ἑλλάδα*, *Μέδουσαν*, *Σοφὸν Σωκράτην*, *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*, *Ζαππίδα*, *Χρυσοῦν Αἰῶνα* καὶ *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των)· — ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* μὲ τὸ *Λευκὸν Ῥόδον* — ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* μὲ τὸν *Ἱππότην Ἀρταναὶν* καὶ τὸν *Ἀραμὶν* — ἡ *Ὡραία Δορκὰς* μὲ τὴν *Καρδερίναν* καὶ τὸν *Μούρτζουφλον* — ὁ *Ὀκύπους Ἀχιλλεὺς* μὲ τὸν *Λευκὸν Κρῖνον*, *Οἰδίποδα Τύραννον* καὶ *Ποιμενικὴν Φλογέραν* — ἡ *Μικρὰ Φωσφοροπωλὶς* μὲ τὴν *Μικρὰν Μάγισσαν*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Εὐτυχῆ Θνητήν*, *Πασχαλιὰν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην* — ἡ *Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* — ἡ *Πυθία* μὲ τὸν *Φλύαρον Ψιττακόν* — καὶ ὁ *Σοφὸς Σωκράτης* μὲ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* πληροφορεῖ τὴν *Ναυτοπούλαν*, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ μουσικὸς ὁ ἀφιερώσας τεμάχια εἰς τοὺς συνδρομητάς μου, ἀλλ' ὁ πρώην *Ἀνδρεῖος Ἠπειρώτης*. — Ἡ *Πυγολαμπὶς* ἀσπάζεται τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* ἡ *Αἰμιλία Εἰμαρμένη* τὴν *Ἀττικὴν Ἡμέραν* ἡ *Κυκλίτσα* τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Παγωμένον Ὠκεανόν*: διατί δὲν του ἔστειλε ἀκόμη τὸ τετράδιόν του, ἀφ' οὗ ἐκεῖνος ἐπρότεινε τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ τοῦ ἔκαμε νὰ τοῦ στείλῃ τὸ ἰδικόν του πρὸ μηνὸς καὶ πλέον; — ὁ *Κουταλιαρὸς* ἀσπάζεται τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ *Καταστροφὴ Ἀράπη* — ὁ *Τρεχαγυρευόπουλος* ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τουλάχιστον τάρχικὰ τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος* — ὁ *Διόδοτος* τὸ *Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου* — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* τὴν *Ταναγραίαν Κόρην* — ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* τὴν *Παπαρούναν τῆς Πεντέλης* — ἡ *Ναυτοπούλα* εὐχαριστεῖ τὴν *Δέαν* διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ψευδωνύμου της ἐνεργείας· φρονεῖ ὅμως ὅτι οἱ ἐκλογεῖς πρέπει νὰ φίνωνται ἐλεύθεροι νὰ ψηφίζουν ὁποιον ψευδώνυμον ποὺς ἀρέσει πραγματικῶς· — ἡ *Ὡραία Δορκὰς* πληροφορεῖ τὸν *Σ. Τσούδαλην* ὅτι τάρχικά της εἶνε Ε. Κ. Β. τὸνομά της ὅμως δὲν τὸ λέγει· — ὁ *Ὀκύπους Ἀχιλλεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Ἄρην* καὶ ἀνταποπάζεται τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριάν* — ἡ *Μικρὰ Φωσφοροπωλὶς* τὴν *Πυγολαμπίδα* — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* τὸ *Λευκὸν Ῥόδον*, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς τὸν Χ. Καρέτσον διαγωγὴ τὴν συνεκίνησε πολύ· ἡ *Ἀκρόπολις* τὴν *Νάυτεκὴν Πυξίδα* (ἧς ζητεῖ τὸ ὄνομα)· ἡ *Ὑπολαΐς* τὴν *Δέαν* (ἧς ζητεῖ τάρχικά)· ἡ *Λευκὴ Χιὼν* τὸν *Ἀτρόμητον Λέοντα*· ὁ *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* ἐρωτᾷ τὸν *Πατατράκ*: διατί δὲν κουρεύει τὰ μαλλιά του; ποιητὴς σκοπεύει νὰ γίνῃ, μουσικὸς ἢ... παπᾶς; ὁ *Ναστραδδὶν Χότζας* τὴν *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα*, παραπονεῖται δὲ ὅτι τὸ *Ἀργείτικο Πράσσο* δὲν ἀνταπέδωκεν ἀκόμη τὰ Μ. Μυστικά· — τέλος ὁ *Μέτιππος* ἀσπάζεται τὸν *Μόζαρτ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Μούρτζουφλον* (τὸ ἔλαβα)· *Ἄγρυπνον Φάρον* (ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τι νὰ μου γράψῃ)· *Σπυρίδωνα Τσούδαλην* (ἔστειλα)· *Τορπιλλήτην* (ἔλαβα)· *Καρδερίναν* (μὰ μόνον λύσεις;) *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (ἔγεινε καλά;) *Μαρίαν Γιαλλιρᾶ*, *Μικρὸν Συμπαθητικὸν* (ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀσθενής, ἐτήρησε τὴν νηστείαν τῆς Μ. Ἑβδομάδος, εὖγε του!) *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα Δέσμην Μ. Μυστικῶν)· *Φίλιππον Ροδοκανάκην* (ἔστειλα 14 καὶ 15)· *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν* (εὐοίωνον τὸ δελτάριον, ἀλλὰ ποῦ!..)· *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*, *Χαονέα* (ὁ ὁποῖος μοῦ ὀφείλει 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ταινίας)· *Γαληνεαίαν Θάλασσαν*, *Φθινοπωρινὴν Βροχήν* (ἔστειλα)· *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* (ἂς μὴ ἀμφιβάλλῃ ὅτι οἱ προτείναντες ἐπιμένουν)· *Χιονισμένον Τυμφρηστόν*, *Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἑλένην Ῥούφου*, *Θέλπουσαν*, *Ἀνδροῦτσον*, *Εὔκρατον Ζώνην* (ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι πᾶς μὴ συνδρομητής μου εἶνε δυστυχής!) *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην* (ἔστειλα)· *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (πολὺ πολὺ εὐχαρίστως!) *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (δὲν πειράζει· ἀργότερα!) *Τρομάραν* (κάμνει τώρα κρῦον εἰς τὸ Λονδῖνον;) *Ἀτταγίδα*, *Κόντε Ραπαράκην* (ἔλαβα σοῦτ! τσιμουδιά!) *Νέαν Ἑλλάδα*, *Λέοντα τὸν Ἴσαυρον* (πρὸς τὸ παρόν, ὄχι)· *Ναστραδδὶν Χότζαν* (δόξα σοι ὁ Θεός, τελοσπάντων!) *Κερκυραϊκὸν Μύρμηκα*, *Ναυσικάαν*, *Μέτιππον* καὶ ἀδελφόν, *Σοφὸν Σωκράτην* (ἀπαράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμον)· *Ἰωάννην Χριστοφίδην* (χρειάζονται 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀλλαγὴν)· *Ἀφορισμένον Κῦμα* (ἀρκετὰ καλὴ ἡ ζωγραφιά)· *Εὔδρομον Οἰκίαν* κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Μαΐου ἐ. ἔ.

---

213 Δεξίγριφος.

Εἰς θεὰν τινὰ ἀρχαίαν ζῶον ὅταν προταχθῇ
Βασιλέας τῆς Αἰγύπτου παρευθὺς θὰ παραθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

214 Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ποταμὸς μεγάλος, τὴν μικρὰν Ἀσίαν βρέχω·
δίχως κεφαλὴν ἂν μείνω, χρῶμα κι' εὐωδίαν ἔχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁσίας Μαρίας.

215. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ ἑπτὰ μυστήρια κατέχω θέσιν μίαν·
ἂν μ' ἀναγραμματίσετε
σᾶς κάμνω νὰπορήσετε
καὶ μὲ πολλὰ παράδοξα σᾶς φέρω ἀπορίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τάκ

216 Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικόν, ὁ Δᾶτις τὸ κομίζει·
τὸ δεύτερον εἶν' ἔγκαιρον, τὰ σιτηρὰ θερίζει·
τὸ τρίτον μου εἶνε καρπός, ἐκ τῆς Ἀβισσινίας·
τέκνον ἐγὼ τῆς Στωϊκῆς τότε φιλοσοφίας·
τὸ πέμπτον μου εἶνε χωριό, μπορεῖς νὰ καταλύσῃς·
τὸ ἕκτον μου ἐξάγεται, ἐὰν τὰ ἄλλα λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαλᾶ Τσούδαλη

217. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις εἶνε μέσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς «Διαπλάσεως».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου